

[Johannes Hansen.]

det særlige spørgsmål om stiftsbåndsløsning for præster, uden at menighederne følger med, skal jeg ikke her komme nærmere ind på de betragtninger, der for et øjeblik siden blev fremsat af mindretallets ærede ordfører (Fr. Kristiansen). Jeg finder nemlig, at tidspunktet for en drøftelse af dette spørgsmål ikke er det rette i øjeblikket, men at den bør vente, til udvalget har tilendebragt sin drøftelse af det. Jeg ønsker kun at sige til den ærede ordfører, at flertallet har set således på det, at når der fra disse præster har været en deputation i udvalget, og når der fra forskellige andre sider er sendt skriftlige henvendelser til udvalget om dette problem, så er det ganske naturligt og rigtigt, at udvalget gør spørgsmålet til genstand for en nærmere drøftelse. Det kunne man have gjort uden at behøve at spørge tinget om tilladelse til det, hvis man havde ventet med at afgive betænkningen; men udvalget har ment, at det var rigtigst at bringe lovforslaget frem til en afgørelse nu, og vi har derfor valgt at gå den vej at få lovforslaget fremmet hurtigst muligt og dernæst få adgang til at drøfte det nævnte problem i den kommende tid. Jeg skal altså ikke gøre bemærkninger om det i øjeblikket, fordi jeg ikke finder, at der er særlig grund til en drøftelse nu af dette spørgsmål, der er rejst i udvalget, og hvis drøftelse og behandling derfor naturligt hører hjemme i udvalget.

Men da jeg har taget ordet, vil jeg benytte lejligheden til at nævne et andet spørgsmål, der har været genstand for behandling i udvalget, og som også er berørt i betænkningen. Det, jeg tænker på, er, at man under et samråd med den højtærede kirkeminister har drøftet, hvorledes stillingen bør være ved udnævnelse af biskopper, og man er enig om, at det ikke i alle tilfælde bør anses som en ufravigelig sædvane, at den kandidat, der er indstillet med de fleste stemmer, bliver udnævnt til biskop, men at der, uanset den hidtil fulgte praksis, vil kunne forekomme tilfælde, hvor afvigelse fra denne sædvane kan være ønskelig. Der var indenfor udvalget enighed herom, og ministeren tiltrådte det synspunkt, som udvalget her gjorde gældende, så at denne enighed altså ikke alene eksisterer indenfor udvalget, men er tiltrådt af den højtærede minister.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg takker udvalget for sagligt og interesseret arbejde og for det resultat, der er tilvejebragt. Jeg tror, at det, der er nået, er godt,

og at det vil virke forenkende og klarende på det område, loven skal dække. Jeg bekræfter her det, som der også er givet udtryk for i betænkningen, at vi vil beregne valgmenighedernes medlemstal således, at det ikke alene dækker forældre, men også børn under 18 år. Det er rimeligt, fordi man jo regner på den måde, også når talen er om almindelige sognemenigheder.

Med hensyn til opstillingsmødernes bortfald skal jeg sige, at jeg ser ikke noget galt i, at disse møder er faldet bort. Da vi syslede med tanken og gjorde forarbejder i kirkeministeriet, gjorde vi måske nok den fejl, at vi regnede med en noget mindre deltagelse end det samlede antal af menighedsrådsmedlemmer. Det har muligvis været en fejl, for i det øjeblik man betaler diæter og rejsepenge til folk, må man regne med, at de allerfleste møder frem, og jeg tilstår ganske ærligt, at kommer man op på omkring de 2 000, bliver et møde unægtelig noget for stort og u håndterligt.

Jeg anser det for rigtigt, at man fastholder, som tilfældet også er ved anmeldelse af kandidater, at der skal være et vist antal stillere. Hvor stor betydning det får, skal jeg ikke kunne sige, men det er et forsøg på forenkling og et forsøg, der under ingen omstændigheder kan genere nogen. Så kan man drøfte, således som det nu er kommet til udtryk gennem den holdning, det radikale venstres medlemmer i udvalget har indtaget, hvorvidt tallet bør være det, der nu er foreslået, eller det bør være mindre.

Jeg føler mig ikke overbevist om rigtigheden af det, det ærede medlem hr. Fr. Kristiansen sagde. Kravet om at nøjes med blot 25 stillere er unægtelig meget vidtgående. Hvis der i det hele taget skal være nogen ordning her, synes jeg, man må have lov til at stille krav om et vist større antal stillere, så der virkelig står nogen bag den pågældende kandidat. Der sker ikke noget som helst angreb på friheden, fordi man stiller sådanne minimumskrav. Det gør man i så mange andre tilfælde, f. eks. ved anmeldelse af partier o. s. v. Det er ikke noget nyt, man finder på her. Det er ikke fra flertallets eller fra min side tænkt som noget indgreb i friheden. Jeg tror ikke på rigtigheden af det, det ærede medlem sagde om, at hvis der skal skaffes så mange stillere, som vi nu kræver, vil det i praksis betyde, at de, der står bagved den pågældende anmeldelse, vil holde så meget stærkere og så meget længere fast på denne bestemte kandidat. Man har set ved de store opstillingsmøder, der har været, at